

Sygn. akt III CSK 335/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa A. P.
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń Wzajemnych "T." w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 stycznia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 18 grudnia 2013 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 1200 zł
(tysiąc dwieście zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) - w sprawie o zapłatę - zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w T. z dnia 31 maja 2013 r. w ten sposób, że obniżył zasądzoną kwotę.

Wyrok Sądu drugiej instancji powódka zaskarżyła skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącej, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinna ona w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, iż rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżąca wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ., 21 września 2010 r., III UK 95/10, nie publ., z dnia 2 grudnia 2011 r., III SK 31/11, nie publ.).

Ocena i ustalenie wysokości zadośćuczynienia – odnoszone do konkretnych okoliczności sprawy – należy w zasadzie do sądów *meriti* i do sfery oceny sędziowskiej. Ponadto, ze względu na bogactwo stanów faktycznych, nie jest możliwe kompleksowe i wyczerpujące wskazanie zasad dotyczących ustalania wysokości zadośćuczynienia. Twierdzenia skarżącej o „oczywistej zasadności” skargi są wynikiem jej subiektywnej oceny, przedstawionej w sposób, który nie podważa stanowiska zajętego przez Sąd drugiej instancji.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.